

Wyrok z dnia 18 czerwca 1998 r.

I PKN 112/98

Z mocy art. 60 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych - Ustawa z dnia 20 czerwca 1985 r. (jednolity tekst: Dz.U. z 1994 r. Nr 7, poz. 25 ze zm.) w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 28 sierpnia 1997 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 124, poz. 782 ze zm.) stosunek służbowy sędziego rozwiązywał się po upływie trzech miesięcy od daty doręczenia mu zawiadomienia o jego odwołaniu. W tym zakresie nie miały zastosowania przepisy

Przewodniczący SSN: Barbara Wagner, Sędziowie SN: Maria Mańkowska (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 1998 r. sprawy z powództwa Władysława Z. przeciwko Sądowi Wojewódzkiemu w G. i Sądowi Rejonowemu w G. o ustalenie, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni z dnia 14 października 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Władysław Z., sędzia Sądu Rejonowego w G. zażądał ustalenia, że jest zdolny do pełnienia obowiązków sędziego, opierając roszczenie na treści art. 189 KPC oraz zasądzenia odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu, jakiego doznał wskutek trudnych warunków pracy.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14 października 1997 r. oddalił apelację powoda od wyroku częściowego Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Stargardzie Gdańskim z dnia 4 czerwca 1997 r., którym zostało oddalone powództwo o ustalenie. Sądy obu instancji ustaliły, że decyzją Prezydenta

Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 12 listopada 1996 r. powód został odwołany ze stanowiska sędziego na podstawie art. 59 § 1 pkt 2 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. Pismo w tym przedmiocie zostało powodowi doręczone w dniu 26 lutego 1997 r. W dniu 8 kwietnia 1997 r. powód osiągnął 65 lat życia, a datę jego przejścia na emeryturę Prezes Sądu Wojewódzkiego ustalił na 31 maja 1997 r.

Sąd Wojewódzki podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że stroną pozwaną o roszczenia pracownicze sędziego sądu rejonowego jest Sąd Rejonowy i powód niesłusznie wskazuje w charakterze pozwanego, również Sąd Wojewódzki. Zdaniem Sądu drugiej instancji - wbrew stanowisku skarżącego - Sąd pierwszej instancji dokonał właściwej interpretacji art. 59 § 1 pkt 2 i art. 60 § 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 1994 r., Nr 7, poz. 25 ze zm.) i w konsekwencji prawidłowo przyjął, że stosunek służbowy rozwiązuje się po upływie trzech miesięcy od doręczenia zawiadomienia o odwołaniu, co bezspornie miało miejsce w dniu 26 lutego 1997 r. Okoliczność ta przesądza bowiem o bezpodstawności podnoszonych twierdzeń o istnieniu interesu prawnego w ustaleniu, iż powód jest nadal zdolny do pełnienia obowiązków sędziego.

W kasacji od powyższego wyroku powód zarzuca:

- 1) naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 13 ustawy o pracownikach urzędów państwowych oraz art. 70 § 2 KP i 72 § 3 KP w związku z art. 150 p.o u.s.p., a ponadto art. 60 § 1 p.o u.s.p., przez przyjęcie, że stosunek pracy mógł ustać wcześniej niż 31 lipca 1997 r.;
- 2) naruszenie przepisów prawa procesowego: art. 67 § 2 i art. 460 KPC przez przyjęcie, że Sąd Wojewódzki nie ma legitymacji biernej w tym procesie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest zasadna.

Warunki, w jakich dochodzi do odwołania sędziego oraz termin rozwiązania z tego powodu stosunku służbowego sędziego regulują art. 59 i 60 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych. W tej kwestii nie stosuje się zatem przepisów ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych ani przepisów Kodeksu pracy na podstawie art. 150 ustawy p.o u.s.p., który odsyła do stosowania tych aktów tylko w sprawach nie uregulowanych ustawą p.o u.s.p.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 60 § 1 ustawy p.o u.s.p., bowiem powód został odwołany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, a zgodnie z tym przepisem stosunek służbowy sędziego rozwiązuje się po upływie trzech miesięcy od doręczenia zawiadomienia o odwołaniu, co miało miejsce w dniu 26 lutego 1997 r. Prawidłowo zatem uznano, że rozwiązanie stosunku służbowego nastąpiło z dniem 31 maja 1997 r.

Sąd Najwyższy podziela także stanowisko Sądów obu instancji rozpoznających przedmiotową sprawę, że - stosownie do art. 3 Kodeksu pracy - w sprawie o roszczenie pracownicze sędziego sądu rejonowego stroną pozwaną jest wyłącznie zatrudniający sędziego sąd rejonowy, jako jego zakład pracy (tak też: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 1993 r., I PZP 30/93, OSNCP 1994 z. 6, poz. 123).

Z tych wszystkich względów i na podstawie art. 393¹² KPC Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====